

თათული ღვინიანძე

ადიარება ხელისგულზე

მხატვარი

ნინო მორბედაძე

სარედაქციო ჯგუფი

ნინო ხარაშიშვილი

მარინა ინანიშვილი

თამარ არათანაშვილი

თამარ ჯანთიშვილი

ნატალია ახვლედიანი

შორენა დათაშვილი

© გამომცემლობა პალიტრა L, 2022

ყველა უფლება დაცულია

მისამართი: თბილისი, იოსებოძის ქ. 49

 238-38-71

 book@palitra.ge

 www.palitra.ge

ISBN 978-9941-35-059-7

კონკურსი „გახდი ბესტსელერის ავტორი“

მკითხველის რჩეული

ეს ყველაფერი ისეა, როგორც ცხოვრებაში, ოღონდ ცოტა უფრო მკაცრად, ცოტა უფრო ღიად, ცოტა უფრო თავისუფლად.

ერთი შეხედვით, ყველაფერი ნაცნობია – გარემო, სახეები, სიტუაციები, მაგრამ ხასიათებია ძნელი, რთული, შეუცნობელი.

პერსონაჟები ერთმანეთს ატყუებენ, ემუქრებიან, დასცინიან; გაშმაგებით უნგრევენ ერთმანეთს იმედის კოშკებს და შემდეგ ნანგრევებში რაღაცას ეძებენ და ეს რაღაც, თუ არ ვცდები, სიყვარულია, რომელიც მათში ჯერ კიდევ ბჟუტავს, როგორც ნაღვერდალი მინავლებულ კერიასში.

ბოლოს სიყვარული თავის ადგილს უბრუნდება. ამის გარანტი არის ავტორი, რომელმაც იცის, რას აკეთებს, როგორ და რისთვის.

ივანე ამირხანაშვილი
ლიტერატორი, კონკურსის ჟიურის წევრი

* * *

ჩვენ ყველანი, ძალიან განსხვავებულები, მაინც როგორ ვგავართ ერთმანეთს! ვეძებთ... ვეძებთ... საკუთარ თავს... ადგილს სამყაროში და ბედნიერებას, რომელიც რატომღაც ყოველთვის ხელიდან გვისხლტება. ვცდილობთ, ჩვენს არსებაში აყვირებული, ატირებული, გაბრაზებული, გაბოროტებული, ეჭვიანი, შეშინებული, ხანაც ბედნიერი „მეები“ გავაერთიანოთ და პიროვნულ ჰარმონიას მივაღწიოთ.

აღამიანებს დაეკარგათ ერთმანეთთან მისასვლელი გზები, დარჩნენ საკუთარი თავის ტყვეობაში... მათი ურთიერთობებიც შუშასავით მსხვრევადი გახდა. აღამიანებიც მყიფენი არიან... აი, როგორ დავინახე თათული ღვინიანიძის რომანი „ალიარება ხელისგულზე.“

ნინო მორბედაძე
მხატვარი, ყდის ილუსტრატორი

სამწერლო ასპარეზზე შებიჯება ომში ჩაბმის ტოლფასია. შედიხარ ამ ომში რიგით ჯარისკაცად და გული გამაღებით გიცემს...

ხდება, რომ – ჯერ არ იცი, რაზე ხარ წამსვლელი, რა შეგიძლია, ეჭვობ... ხარ კი შინაგანად გმირი? ბუდობს შენში გენერალი? შეგიძლია, მოკვდე ამ საქმისთვის?

ხდება ისეც, რომ, შებიჯებისთანავე, გენერლობაზე იწყებ ოცნებას და დარწმუნებული ხარ, რომ გმირობა შენი მოწოდებაა.

ხდება, რომ სუსტი გეგონა თავი და, შენთვისვე მოულოდნელად, სრულიად ახალ ძალას აღმოაჩენ საკუთარ თავში.

ისიც ხდება, რომ ბელი და ილბალი წყალობას არ მოგაკლებს და, რადაცნაირად, იოლად გებოძება მაღალი ჩინი...

ომია და ყველაფერიც ხდება. შესაძლოა, ბრძოლის ველიდან გაიქცე: გააჩნია მაჩვენებლებს ნიჭის, ნებისყოფის, გამძლეობისა და საქმის სიყვარულის მაჩვენებელთა სკალაზე.

მოკლედ, ომია მწერლობა, მწერალი კი – ჯარისკაცი. ოღონდ ეს მოხალისეების ომია. თავისუფალი არჩევანია: მინდა და ვომობ!

და მოწინააღმდეგე ვიღაა ამ ომში? ვის ეომები? რა თქმა უნდა, საკუთარ თავს, და სიცრუე-სიყალბეს საკუთარ ნაფიქრალ-ნაწერ-ნასროლში. სიცრუეს – და არა გამონაგონს.

ძნელი ომია, ძნელზე ძნელი ომია მწერლობა. და ამ ომში გამარჯვება ჭეშმარიტად რჩეულთა ხვედრია.

ერთხელაც გავიმეორებ: ამ ომის ჯარისკაცობა საკუთარი ნებისა და მოხალისეობის ამბავია. ჰოდა, თუ მამოხისტი არ ხარ, რა მიგარბენინებს? რატომ უნდა შევარდე შიგ? მართლაც, გაურკვეველი და აუხსნელია...

ხოლო „მამოხისტების“ ნაკადი არ წყდება... მოდიან, მოედინებიან, ლიტერატურული კონკურსები კი ბუკ-ნადართ, დაფდაფებითა და საყვირებით მიაცილებენ ბრძოლის ველისაკენ.

და აი, მე – თავადაც ერთ „მამოხისტს“, ან უკვე „სტაჟიან“ მოხალისესა და ვეტერანს – ხელთ მაქვს თათული ღვინიანიძის „ალი-არება ხელისგულზე“, საკმაოდ მსხვილკალიბრიანი, 400-გვერდიანი რომანი და მევალება, რომ სამწერლო ომში სულ ახლახან შევარდნილი სრულიად ახალგაზრდა და გულანთებული ჯარისკალის მწერლური სტრატეგია-ტაქტიკა თუ აღჭურვილობა შევისწავლო და დასკვნა დავდო.

დავინწყებ აღჭურვილობით. თათული ღვინიანიძეს სიტყვიერი ტყვია-წამლის დიდი მარაგი აქვს და, შეიძლება ითქვას, რომ ზუსტი მსროლელიც გახლავთ. მისი ცალკეული გამონათქვამები, ფრაზები და დავკირვებები, თითქმის ყოველთვის, მიზანში ხვდება, მყისიერად ანადგურებს სიცრუე-სიყალბის ნებისმიერ ადგილსამყოფელს და დამაჯერებლობისა და გულწრფელობის ფერად შუშხუნებად იქცევა.

თათულის საბრძოლო-სამწერლო სტრატეგია მისი მგზნებარე, ლამის უმართავი მწერლური ტემპერამენტისათვის თითქოსდა შეუსაბამო, მოულოდნელი სიდინჯითაა მოფიქრებული და აწყობილი, რაც ერთგვარ კალაპოტში აქცევს მის სტიქიურ ფანტაზიებსა და თხრობის ნიაღვრებს.

ახლა – ტაქტიკა. თათული ღვინიანიძისათვის დამახასიათებელია სისწრაფე, ელვისებური სამწერლო ქმედება და თხრობის სიმძაფრე. მას აშკარად აქვს მკითხველის აყოლიება-გაყოლიების უნარი; ეხერხება სწრაფ შეტევაზე გადასვლა, მოულოდნელი სვლებით მკითხველის დაბნევა. იგი იშვიათად ტოვებს საკითხს ღიად, იშვიათად სვამს მრავალწერტილს, რადგან მისი ტაქტიკური არჩევანია საკითხის ბოლომდე ამოწურვა, კონკრეტული ქმედებები და წერტილის დასმა.

გზადაგზა, სასურველი შედეგის მისაღწევად, ავტორ-მებრძოლი არ ერიდება გაბედულ, მოგჭერ თავხედურ მანევრებს და ალაგ-ალაგ უხამსი სიტყვა-თქმებისა და ფრთიანი უწმანური გამონათქვამების გამოყენებაზეც არ ამბობს უარს.

დასკვნის სახით, შემიძლია ვთქვა: სამწერლო ომში ახალჩაბმული რიგითი ჯარისქალი თათული ღვინიანიძე არის გაბედული, გამარჯვებაზე ორიენტირებული, გენერლობაზე ოცნებით მოტივირებული მებრძოლი. წარმოუდგენლად მესახება ბრძოლის ველიდან მისი გაქცევა.

ვთვლი, რომ იგი სამწერლო ასპარეზის მებრძოლადაა დაბადებული და დარწმუნებული ვარ, რომ მომავალშიც მრავალ საბრძოლო ჯილდოს მოიპოვებს.

ამჯერად იგი ლიტერატურული კონკურსის „გახდი ბესტსელერის ავტორი“ ერთ-ერთი გამარჯვებულია, რაც მე, როგორც მენტორს, ძალიან მახარებს.

თამარი ფხაკაძე

მწერალი, თათული ღვინიანიძის მენტორი

თათული ღვინიანიძე

აღიარება
ხელისგულზე

ძლიერ ქალებს...

სუსტ ქალებს...

უხეშ ქალებს...

ნაზ ქალებს...

რეალისტ ქალებს...

მეოცნებე ქალებს...

თბილ ქალებს...

ცივ ქალებს...

რომანტიკულებსა და არარომატიკულებს...

გამოცდილებსა და გამოუცდელებს...

მამაცებსა და მხდალებს...

ყველას...

ვუძღვნი ამ წიგნს.

ნაწილი პირველი

თავი პირველი

დედაჩემი რომ არა, დილაობით ვერ გავიღვიძებდი (ჩემს „მალვიძარას“ უტკბესი ხმა ჰქონდა). ასჯერ მაინც გავიგონე საკუთარი სახელი და, როგორც იქნა, თვალი გავახილე.

პირველად ლურჯად ატრელებული ფურცელი დავინახე, მერე – ძალიან არეული ოთახი. დამძიმებული თავი წამოვწიე და მთელი ღამის ნამუშევარი გადავიკითხე. კმაყოფილი დავრჩი.

– ნინა! ნინა! – დედას პასუხი არ გაუცია. – დედიკო!

– მეძახი, რადა?! – არ უყვარდა, სახელით რომ მივმართავდი.

– ყავას გამიკეთებ?

– ურიგო არ იქნებოდა, თავად თუ ჩამობრძანდებოდი! ახალგაზრდა ხარ და არაფერი გიჭირს, შენით რომ მოიდუღო.

– ანუ არა?

– დაიცადე, წყალს ვადუღებ!

ხუთ წუთში ნინამ ფინჯნით ხელში შემომაკითხა. საძინებელს თვალი მოავლო და უკმაყოფილება ვერ დამალა:

– ეს ოთახი ისევ დასალაგებელია?!

– როგორც ხედავ, დედაჩემო.

– მე აღარ დაგილაგებ, აწი რაც გინდა, ის გიქნია! – კარგი, – ლოყაზე ვაკოცე. – იცოდე, ლოგინის ქვეშ გასარეცხი ტანსაცმელი მაქვს შეგდებული. – შევასხენე და ჭიქა გამოვართვი.

ნინაჩკამ ბუმბული დაიწყო, მაგრამ უკვე აღარ ვუსმენდი. ცალ ხელში ყავითა და მეორეში – ფურცლებით, ფანჯრის რაფაზე ვიჯექი და მთელი ღამის ნამუშევარს ვკითხულობდი.

„თუ ჩვენს უნივერსიტეტში დამანახებთ გოგოს, რომელსაც გოგა ნიჟარაძის გრძელი და გამაზი ფეხები არ შერს ან ფეროქანში მისთვის თუბი ერთხელაც არ გაუყოფია, გავიმხვდით ჩემს ჰინაო-ბას (მაგრამ, ჰინი, რომ ასეთი არაჰინაა და უსაფრთხოდ ვგრძნობ თაქს).“

პირველად, როდესაც ვნახე, ხეივანის თამაშობდა და სამი ზომის მერედი ახვოდა. აბა, ამიგომ დამამახსოვრდა და ჩემი უმყრადობის კომპლექსი არაფერ შუაშია... რომ იძახიან, საჭადოში დაბერიდი აქვსო, ცუდი. უბრალოდ, ჯარჯიშობს. ისე, ჯარჯიში არც ჩვენ გვანახებდა.

ცოცხალი გამოვიდი და გაქარჯი, რომ პრესტიჟური ოპერაცია არ გაუყოფია. შენ, მკითხველო, აბა, გიყვრის, ამ გოგოს სხვისი სამედიცინო ისტორიის ქვეშ ან როგორ არ დაუზარა, ან მასზე ხედი როგორ მიუხვდა. პირველი შეხებითხე დაგვინებ: კარგი, მე გიყი და მოცდიდი ვარ, მაგრამ შენ რაღას ჩასჩერებხარ ამ ჩემს „გაყვით-ღებულ“ გზის-მეთქი. რაც შეეხება ნაქრომას... იმედი, საქართველოში პრესონარული ინფორმაციის დაუქასთან დაქაქშირებით, რეკლამა მადე მოხდებოდა“.

„არამკითხე მოამბეო, მითყიბე და მიაგდეო.“ – ბავშვობაში ხშირად მიმეორებდა დედა. აშკარად, ვერ ავითვისე ეს გაკვეთილი. მაგრამ, იქნებ, საკუთარ თავზე უნდა გამოსცადო ამ „მითყიბის სიმწარე“, ჭკუა რომ ისწავლო? საერთოდ, რაღა ადამიანი ხარ, თუ სხვის შეცდომებზე სწავლობ?! ამ შემთხვევაში, კარგავ უდიდეს საიმოვნებას, რომლის მონიჭებაც მხოლოდ დაცემის შემდეგ წამოდგომას შეუძლია!